

I have Vidnepligt, hvor kan man saa være sikker paa alt, hvad der kommer frem? Naar Pigerne i det ene Øjeblik siger et, i det andet et andet, er det saa et Bevis paa, at de ere løgnagtige? Nej, det er det ikke. Det blev fremhævet af det ærede Medlem for Aarhus — og jeg synes, det er værd at fæste Opmærksomheden paa —, hvorledes det gik en Mand, der ikke saa let lader sig forvirre af, at han staa overfor en Dommer. Da Lægen blev tilkaldt som Vidne, spurgte man ham om en Ting, som var ret ubetydelig. Der var Tale om en lille Pige, som var død, og man spurgte ham: Døde hun, medens De var til Stede? Hvortil han svarede: „Ja, hun gjorde; da hun døde, stod jeg ved hendes Seng“. Men 14 Dage efter, da han kommer til at tale med sin Kone derom, siger hun: Det er jo ikke rigtigt. „Da du kom hjem, sagde du, at hun var ikke død, men hun vilde dø i Løbet af Natten“. Saa gik det op for ham, at han havde husket fejl, og det skrev han saa til Forhørsdommeren. Nu havde dette Punkt ikke ret stor Betydning, men hvis det havde haft det, vilde man have sagt: Lægen har gjort Forsøg paa at lyve, men da han blev klemt, kom Sandheden frem. Naar det gaar saaledes med en Læge, der bliver spurgt om, naar en Patient er død, hvorfor vil man saa hænge sig i Protokolltilførsler af Forklaringer af Piger, der blive nervøse, naar de staa overfor Dommeren. Er det at tale om disse Ting ikke noget, man gør for at blive fri for at tale om Sagens Kærne, for det har ikke ringeste Betydning. Det er forstaaeligt, at det maa gaa, som det gaar. Det er beklageligt, at det sker. Det er beklageligt, at Pigerne ikke staa frem og sige: Hvad vi have sagt første Gang, vedstaa vi, og vi forandre ikke det ringeste fra Forhør til Forhør. Man taler om Vidneudsagnene fra Aarhus. Ja, det er beklageligt, at de ere fejlagtige. Men jeg paastaar, at naar Kvinder, som maaske ere komne til at fremsætte et Udsagn og bedige det i en Form, senere tilbagekalde det eller fremsætte det i en anden Form, er det raat derfor at betegne dem som Menedere. Hvis man havde afkrævet Lægen Ed, vilde han ganske sikkert i god Tro have beediget sin Vidneforklaring, skønt den var fejlagtig, saa jeg synes ikke, man overfor 16-aarige Piger skal raabe op om Mened. Jeg tror, det var den højt-ærede Justitsminister, der personlig i et Svar til det ærede Medlem for Aarhus nordre Valgkreds betegnede disse Piger som

Menedere. Det tyder ikke paa særlig Medfølelse for disse Børn.

Saa komme vi til det Spørgsmaal, som jeg synes bør have den væsentlige Betydning. Det er: Hvad skal der gøres? Der blev sagt af det ærede Medlem for Give (N. C. Jensen), at i denne Diskussion vilde man vel blot se, hvem der kunde raabe højest, hvem af de to stridende Parter der vilde sejre. Jeg vil haabe, at vi faa noget mere ud deraf. Jeg vil haabe, at vi alle sige: Det er for os uvæsentligt, hvem der har mest eller mindst Ret. Men hvis vi kunde enes om det, som den ærede Ordfører for Reformpartiet antydede i sit Indledningsforedrag, at nu skulle vi gøre noget, fordi Forholdene ere uheldige, synes jeg, at her have vi faaet et Materiale, som er værdifuldt under Arbejdet paa noget nyt. Det er sikkert, at det, som foranlediger Fru Bransholms Fald, i første Række er, at hun har faaet en aldeles umulig Opgave at løse. Naar man læser hendes Udsagn, forstaaer man, at hun er gaaet til sin Gerning med en ærlig Villie, at hun gerne vilde gøre noget for Samfundets ulukkeligst stillede Børn. Men saa giver man hende en umulig Opgave. Jeg synes, at det tyder paa ringe Omdømme hos den Mand, der her er Tale om at antage i dette Embede, naar han til „Hebron“ sender 16-aarige Piger, der ere fritagne for Straf, men som sendes derover, fordi de moralsk og fysisk ere aldeles ødelagte, samtidig med at der sendes derover 3-Aars Piger, om hvilke der ikke er andet at sige, end at de intet Hjem have, 3-Aars Børn, der skulle opdrages til gode Piger sammen med disse 16-Aars moralsk og fysisk ødelagte Piger. Selv om vi ikke havde Fru Bransholm, selv om vi kunde faa den bedste Kvinde her i Landet dertil, vilde hun forløfte sig paa den Opgave at lede en Anstalt, der er saa umulig i hele sin Sættelse, som „Hebron“ har været. Det maa vi erindre, naar vi fælde Dom over Fru Bransholm, at det var Opgavens Umulighed, som i første Række bragte hende til at fejle. Derfor maa vi ogsaa haabe, at vi ere klare til at tage Konsekvensen af denne Erkendelse, klare til at bringe de Ofre, der maa bringes, for at vi kunne komme bort fra disse vanskelige Forhold.

Nu kunne vi spørge: Hvad gøre vi da i Dag? Hvad gør dette Regeringsparti, der erkender, at denne Sag er saa stor og vigtig? Hvorledes er Stillingen i Dag her i Landet? Og jeg svarer: Se paa Finansloven, hvad der fra Statens Side ofres paa